

РЕШЕНИЕ

№ 4518

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 27.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3444** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. С. К. срещу Решение № 1040-21-239/10.03.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № РВ-3-21-00648601/16.09.2019 г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси. Прави искане за евентуално присъждане на възнаграждение в минимален размер.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание с представлява от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При осъществен последващ контрол от контролни органи при ТП на НОИ С.-град е извършена проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Резултатите от извършената проверка са обективирани в констативен протокол № КВ-5-21-00559755/02.05.2019 г. По данни от Търговския регистър

дружеството е вписано на 13.06.2011 г. като еднолично дружество с ограничена отговорност, с управител и едноличен собственик на капитала И. М. К.. Търговецът е със статут „развиващ дейност“, но в ТР няма подавани ГФО от учредяването му до момента на приключване на проверката.

В административното производство не е осъществен контакт с И. К..

От органите на НАП е установено, че данните по чл. 5, ал. 4 от КСО са подавани по електронен път с КЕП на [фирма] от Д. Д. А. – управител и едноличен собственик на капитала на дружеството.

От НАП е установено следното по отношение на дружеството [фирма]:

- всички данни и документи за търговското дружество са подавани по електронен път с КЕП чрез [фирма] от Д. Д. А.. Същият е представил нотариално заверено пълномощно, с което е упълномощен да представлява [фирма] пред юридически лица, държавни учреждения, включително НАП и НОИ, с право да подава, получава и подписва документи от името на дружеството;

- за различни периоди са били назначавани множество лица, като за голям брой от тях са подавани данни за доход равен или близък до максималния осигурителен доход за съответната година, определен със ЗБДОО;

- за периода от началото на 2015 г. до края на 2018 г. дружеството не е реализирало приходи от дейността си;

- за периода от 04.05.2015 г. до 04.12.2018 г. Н. С. К. с ЕГН[ЕИК] е била назначена в [фирма] на длъжност „мениджър покупки продажби“;

- Н. С. К. системно е ползвала дългосрочни отпуски по болест и е получавала обезщетения за временна неработоспособност.

Въз основа на наличните данни в информационните масиви на НАП е направен извод, че от дружеството не е извършвана търговска дейност, както и че са налице данни за злоупотреби, целящи отклонение от данъчното и осигурителното законодателство.

При извършената проверка е изискана и предоставена декларация от Н. С. К., относно обстоятелствата, при които е осъществявала трудова дейност по правоотношението ѝ с [фирма]. Лицето е декларирало, че за периода 04.05.2015-04.12.2018 г. е работила в ресторант „Б.“ и в ресторант „Къщата“ в[жк], [населено място], на длъжност „мениджър покупки продажби“, като ежедневно е проучвала борсови цени на продукти, преглеждала е фактури на доставчици за изменение на доставните цени.

При посещение на адресите, посочени като адреси на упражняваната от дружеството дейност, е установено, че касовите бонове на ресторант „Б.“ се издават от друго юридическо лице – [фирма] с ЕИК[ЕИК], а касовите бонове на ресторант „Къщата“ се издават от [фирма] с ЕИК[ЕИК].

На основание установените факти при извършените проверки са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00559617/02.05.2019 г. до [фирма] за заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, подадени за периода 01.01.2015-31.12.2008 г. за конкретно изброени лица. Предписанията са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, като след изтичането на срока за оспорването им, от НОИ са предприети действия за служебно заличаване на данните, включително и данните за Н. С. К., съгласно чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.).

Издадено е Разпореждане № РВ-3-21-00648601/16.09.2019 г. от ръководителя на

контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град, с което е разпоредено Н. С. К. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение при нетрудова злополука за периода 05.12.2016-31.12.2018 г. в размер на 16 692,03 лв. Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-239/10.03.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

В хода на съдебното производство са представени писмени доказателства от ИА „ГИТ“ и БАБХ, от които е видно, че за спазване на трудовото законодателство на [фирма] са били издадени няколко протокола, АУАН и НП, а на дружеството [фирма] е издаден един протокол за извършена проверка от 20.05.2015г. за обект –бърза закуска „Б. Мания“ [населено място]. От извършената справка на БАБХ е видно, че за периода 2015-2018г. няма регистрирани обекти в Студентски град на дружеството „Ц. Пица“.

По делото е приета съдебно-почеркова експертиза. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и безпристрастно дадено. Според вещото лице подписите срещу „Работодател“ в електрофотографските копия на Трудов договор № 59/04.05.2015 г. и Трудов договор № 68/08.06.2015 г., и срещу „Управител“ в електрофотографско копие на Заповед за освобождаване № 59/04.12.2018 г. са положени от едно и също лице, но не са положени от И. М. К.. Подписите срещу „Работодател“ в оригинал на Трудов договор № 59/04.05.2015 г., срещу „Управител“ в оригинал на Заповед за освобождаване № 59/04.12.2018 г. и срещу „Декларатор“ в оригинал на Декларация от И. М. К. са положени от И. М. К.. Подписите срещу „Служител“ в електрофотографското копие на Трудов договор № 68/08.06.2015 г. не са положени от И. М. К..

По делото са разпитани като свидетели П. С. Х. и И. М. К..

От показанията на свидетеля Х. се установява, че същият работил през периода 08.06.2015 г.-02.10.2018 като поддръжка и ремонт на ресторантите „Б.“ и „Къщата“, които били управлявани от дружеството „Ц. Пица“, като сключил трудов договор с лицето И. К.. Сочи, че по времето когато той работил, в тези ресторанти работила и Н. К. като мениджър по купко – продажби, тя отсъствала често защото страдала от заболявания на краката и от хипертония. Възнаграждението си получавал редовно в офис на дружеството, за което се разписвал във ведомост. К. по същия начин получавала заплатата си.

От показанията на свидетеля К. се установява, че неустановено по делото лице „С.“ /за което е заявено, че е починал/ му дал парите да регистрира [фирма], като след това К. го упълномощил да ръководи дружеството. Не знае с какъв капитал започнала фирмата да работи, нито дали дружеството е имало печалба, въпреки че бил управител и лично сключил трудовия договор с Н. К.. Не може да посочи имената на ресторантите, стопанисвани от дружеството. Възнаграждение не получавал, а при нужда от пари „С.“ му давал. Самият К. е неграмотен, няма представа колко работници били назначени на работа в „Ц. Пица“. Помни Н. К., защото я познавал отдавна, лично я е назначил на работа през средата на 2015 г. Тя трябвало да работи като мениджър в заведението на ресторанта в Студентски град и да отговаря за всичко. Тя работила там до 2018 г. Тя сключила трудов договор с него, лично той го подписал. Лицето „С.“ плащал осигуровки на Н. К..

При предявяване от страна на съда на писмени доказателства по делото, свидетелят К. заявява, че подписите под декларация на стр. 201 от делото, под заповед за

освобождаване на лист 200 от делото за работодател, под Трудов договор №59/04.05.2015г. на стр.199 за работодател, под Трудов договор №68/08.06.2015г. на страница 198 от делото за служител, под Трудов договор №59/04.05.2015г. стр. 44 и заповед за освобождаване на стр. 45 от делото са негови.

По делото са дадени обяснения от жалбоподателката по реда на чл. 176 от ГПК, от които се установява следното: Работила в „Ц. Пица“ три години, подписвала документи, за които не може да даде подробности, не си спомня кое е било другото лице, с което е подписвала договорите. Едва след като напуснала работа ѝ били предоставени екземпляри от документите. През по-голямата част от времето контактувала с търговския директор - Ж. В. и лицето „С.“. В офиса е получавала възнаграждението или те ѝ го носели на работното място. Носели ѝ нещо като касова бележка, подписвала се, че получава заплата, но не знае точно какво. Тя била мениджър по покупки и продажби и отговаряла за зареждане със стока. Ж. я снабдил със списък с телефони и фирми, и заедно обикаляли по фирмите и купували всичко, което е нужно за един ресторант – месо, кашкавал. Не може да посочи името на някоя фирма, с която е работила. До търговските борси отивали с автомобила на Ж. В. П. Н. П. е неин син.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.118 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град. По делото е представена Заповед № 1712/17.08.2015 г., с която Т. В., подписал решението, е преназначен на длъжност директор на ТП на НОИ С.-град, считано от 15.08.2015 г. за неопределен срок. Процесното разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от представената по делото Заповед № 3000/20.06.2017 г., с която Е. Л., подписала разпореждането, е преназначена на длъжност директор на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ в ТП на НОИ С.-град.

Оспореният акт Решение № 1040-21-239/10.03.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № РВ-3-21-00648601/16.09.2019 г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и 117, ал. 3 от КСО и съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактическите и правни основания, послужили за издаването му.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

В § 1, ал. 1 т. 3 от ДР на КСО е дадена легална дефиниция на понятието осигурено лице. Това е физическо лице, което извършва трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за което са внесели или дължими осигурителни вноски.

Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се

дължат осигурителни вноски. Формалното наличие на трудов договор, без реално да бъде извършвана трудова дейност, не води до възникване на осигурително правоотношение, което да поражда право на парично обезщетение за временна неработоспособност.

Според предоставените от НАП данни през 2015 г., 2016 г. и 2017 г. дружеството не е реализирало никакви приходи от дейността си, което се установява от ГДД за съответните години.

Жалбоподателката е декларирала, че е работила в ресторант „Къщата“, ресторант „Б.“ и борса С.. Според предоставената от ОД БАБХ С.-град информация обаче в регистрите на ОД БАБХ не фигурира обект на [фирма], което не дава възможност да се направи категоричен извод, че дружеството е извършвало дейност в двата посочени ресторанта. По делото не са представени доказателства дружеството да е стопанисвало посочените обекти и да е правило разходи във връзка със стопанисването им, както и да е отчитало приходи от извършвана в тях дейност. Представени са писмени доказателства, че ресторант „Б.“ е заявен за регистрация от [фирма], уведомление за промяна на данните и обстоятелствата на обект, вписан в националните регистри на БАБХ, според което ресторант „Б.“ ще се стопанисва от [фирма]. По отношение на ресторант „Къщата“ е представено заявление за регистрация на обект от фирма [фирма]. Представени са и други доказателства за обекти на посочени от жалбоподателката адреси, но нито едно от тях няма връзка с [фирма].

Представените протоколи, АУАН и НП касаят друго дружество, което няма и не се твърди да има трудово-правни отношения с жалбоподателката, а единственото писмено доказателство свързано с [фирма] е за обект в [населено място], който също няма връзка с твърденията на жалбоподателката.

В хода на съдебното производство от процесуалния представител на жалбоподателя бяха представени оригиналите на приложените към жалбата Трудов договор № 59/04.05.2015 г. и Заповед за освобождаване № 59/04.12.2018 г., като от изслушаното по делото заключение на съдебно-почеркова експертиза, прието без оспорване от страните, се установява, че подписите срещу „Работодател“ в електрофотографските копия на Трудов договор № 59/04.05.2015 г. и срещу „Управител“ в електрофотографско копие на Заповед за освобождаване № 59/04.12.2018 г. са положени от едно и също лице, но не са положени от И. М. К.. Подписите срещу „Работодател“ в оригинал на Трудов договор № 59/04.05.2015 г. и срещу „Управител“ в оригинал на Заповед за освобождаване № 59/04.12.2018 г. са положени от И. М. К.. От изложеното следва, че между копията и оригинала на едни и същи документи е налице различие при поставените подписи.

При това положение дори да се игнорират копията на документите като доказателство по делото/въпреки, че те са представени от жалбоподателката/ и да се вземат предвид единствено заключението на вещото лице досежно оригиналите на трудов договор и заповед за освобождаване, то тези констатации не са достатъчни, за да се изведе извод за наличието на фактическо трудово правоотношение, което е предпоставка за реално осъществяване от жалбоподателя на трудова дейност. Представеното копие от трудова книжка също не е достатъчно, за да се приеме, че е налице трудово правоотношение, тъй като трудовото правоотношение възниква със сключването на трудов договор между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, без обаче самият факт на сключване на

договор при липса на полаган труд да може да обоснове възникване на трудово правоотношение.

Съдът приема, че не следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите П. С. Х. и И. М. К., тъй като същите не са обективни и съдържат противоречиви твърдения, несъответстващи на останалия доказателствен материал по делото. Писмените доказателства по делото опровергават техните твърдения, към което може да се добави и обстоятелството, че св. П. Х. е син на жалбоподателката. Самият И. К. сочи, че само формално е осъществявал функциите управител на [фирма] и с оглед факта, че не е в състояние да даде конкретни и точни сведения за дейността на дружеството, то общите твърдения, че жалбоподателката е работила там за посочения период от време и е имала сключен трудов договор не само не доказва реално възникнало правоотношение, но и е в противоречие с писмените доказателства по делото, което от своя страна напълно кореспондира със заявеното от него, че не е наясно с дейността на дружеството. Т.е от изложеното следва, че показанията му са правдиви единствено в посока формално заемане на длъжността управител на дружеството. Съдът приема, че не следва да кредитира и обясненията, дадени от жалбоподателката в съдебно заседание, тъй като от една страна те са изцяло лишени от конкретика, малкото съдържащи се в тях данни се опровергават от останалите доказателства по делото, включително и от заключението на съдебно-почерковата експертиза.

Видно от административната преписка, която е приета без оспорване от страните, при извършени проверки от ТД на НАП-С. е установено, че по отношение на дружеството [фирма] не може да се направи извод за реално извършвана дейност, поради което са издадени задължителни предписания за заличаване на всички данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. По делото няма данни предписанията да са били оспорени и отменени по съответния ред. Същите са влезли в сила. Заличаването е извършено служебно по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. при наличие на предвидените в същата норма предпоставки - неизпълнение на предписанието от адресата му в указания срок.

Правилен е изводът на административния орган, че по отношение на жалбоподателя, в резултат на извършеното служебно заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, са налице новонастъпили обстоятелства по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които са от значение за определяне на правото и размера на изплатените парични обезщетения за временна неработоспособност и обосновават възстановяването им. От заличаването на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., подадени от осигурителя [фирма], следва, че жалбоподателят не е осигурено лице, поради което няма право на парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение при нетрудова злополука, каквото му е изплатено по представените болнични листове за периода 05.12.2016-31.12.2018 г. в общ размер на 16 692,03 лв. и той дължи възстановяване на същото.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са правилни и законосъобразни и

подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора и на основание чл. 143 от АПК, на ответника се дължат разноски в размер на 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закон за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ по жалбата на Н. С. К. срещу Решение № 1040-21-239/10.03.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № РВ-3-21-00648601/16.09.2019 г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Н. С. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаването му пред ВАС.

СЪДИЯ: